

[Kjær Rasmussen.]
misbrug, og de vil nu formentlig komme igen i stigende omfang.

Det er også karakteristisk for regeringens slagside, at finansministeren ikke har ladet foretage beregninger over, hvad de større skattefri afskrivninger kommer til at koste statskassen. Der kan ikke være tvivl om, at det må dreje sig om store beløb. Når man tænker på, hvordan forslag til skatteændringer for lønmodtagere undersøges på kryds og tværs og regnes ud på krone og øre, er der jo her tale om en utrolig forskelsbehandling. Men finansministeren anser måske virkningerne for så kaotiske og uoverskuelige, at han har opgivet at redegøre for konsekvenserne? Det sidste var et venligt spørgsmål.

Som finansministeren vil kunne forstå, er vi i mit parti ikke i stand til at mobilisere nogen velvilje over for de fremsatte lovforslag.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg forstod så udmærket på hr. Kjær Rasmussens udtalelser, at han ikke var nogen varm tilhænger af disse lovforslag, og det havde jeg vel heller ikke ventet.

Jeg tror ikke, det vil være tiden nu til at komme ind på lange teoretiske drøftelser af, hvorvidt vi skal have en stat, der skal udpege de og de produktioner, som er berettiget til afskrivninger, og fortælle os, hvilken produktion der er nyttig, og hvilken produktion der er mindre nyttig. Det ville sikkert også føre til en række fejlinvesteringer og føre til, at meget initiativ, som kunne skaffe beskæftigelse og eksportindtægter, ville blive forfejlet.

Jeg tænker f. eks. ofte på, at hvis man havde et sådant selektivt afskrivningssystem, hvor staten skulle bestemme over disse ting, og der for nogle år siden var kommet nogle mennesker fra Billund til hr. Kjær Rasmussen f. eks., hvis han havde været minister, og sagt: vi kan lave nogle små duppeditter, man kan lave legetøj af og bygge huse af og fæstninger, og hvad man ellers har lyst til, og skibe, så ville man sikkert fra statskontorets side have sparket den pågældende ned ad trapperne og sagt: det kan vi virkelig ikke investere i; det er jo ganske unyttigt og ganske uproduktivt. Men nu har vi dog, fordi det var et frit samfund, fået skabt en stor arbejdsplads,

der kan beskæftige mange mennesker, og som kan skaffe landet store eksportindtægter. Det er jo det, der er tilfældet; 4 eller 5 millioner menneskers fantasi rækker nu engang længere, end et departements fantasi gør, og det er derfor, efter mit skøn, at et liberalt samfund produktionsmæssigt altid vil have større muligheder for at klare de økonomiske problemer end et rent statsstyret samfundssystem.

Men lad det nu ligge. Jeg vil bare sige; hvad det koster statskassen, er jo ikke undersøgt, men hvad koster ikke arbejdsløsheden? Lovforslagene er jo et led i en politik, der har til hensigt at skaffe flere arbejdspladser, dels direkte i det, der skal investeres i, dels ved at billiggøre den produktion, som det investerede apparat senere skal anvendes til, og gøre den mere konkurrencedygtig. Derfor tror jeg, at forslaget her er noget af det rigtige.

Jeg håber på, at vi under udvalgsbehandlingen kan opnå fuld enighed i hvert fald mellem de fire store partier om denne lovgivning. Også jeg vil gerne takke det udvalg, der har udarbejdet forslaget, og jeg vil takke de ordførere, der har talt i dag til fordel for det. Jeg vil for så vidt også takke hr. Grünbaum for den meget sagkyndige og saglige redegørelse, han gav, og de synspunkter, han trak op. Jeg forstod på hr. Grünbaums tale, at der med lidt god vilje skulle være mulighed for, at i hvert fald det ene af de to lovforslag kunne få bred tilslutning her i tinget. For så vidt angår bygningsafskrivningerne, var der ingen uenighed imellem os, og for så vidt angår maskinafskrivningerne, var der jo heller ikke langt mellem standpunkterne, og jeg skal ikke gøre forsøg på at uddybe forskellen; det vil ikke tjene noget fornuftigt formål. Tungere ligger det nok med hensyn til varelagerafskrivningerne, men dér må jo så flertallet bringe tingene i orden igen, som de var tidligere.

Men jeg ser gerne, om man på hele området kunne nå frem til enighed, ikke mindst ud fra det synspunkt, som blev fremført af flere af regeringspartierne ordførere, nemlig at det er vigtigt, om erhvervslivet nu kan disponere i tillid til, at den afskrivningslov, der eksisterer, vil eksistere år frem i tiden, og at erhvervslivets vilkår med hensyn til, hvordan de skal lægge investerin-